GÖL KIYISI

SAYI:4
MAYIS 2015
HAYAL
ETTİKÇE ÇIKAR

KASTAMONU GÖL ANADOLU LİSESİ KÜLTÜR EDEBİYAT VE SANAT DERGİSİ

MERHABA

Bazen ağzımızdan çıkmakta güçlük çeken sözler bir kâğıt bir kalemle dökülür yüreğimizden. Mevlana'nın dediği gibi "Kalp deniz, dil kıyıdır. Denizde ne varsa kıyıya o vurur". Bizler yüreklerimizi sizlere açtık ve kıyıya vuranları siz de görün istedik. . Bu vesileyle dergimizin yeni sayısı çıkmış oldu. Ve yeni sayımızla işte yeniden karşınızdayız. Burada arkadaşlarımızın içlerinden geçen duyguların yazılara, şiirlere dökülmüş hallerini göreceksiniz. Sarf edilen emeğe karşılık sizden vaktinizin bir kısmını burada yazılanları okumaya ayırmanızı rica ediyorum. Umarım beğenirsiniz. Uzun bir aradan sonra bu sayıyı çıkarmamızda emeği geçen başta Yalçın Hoca olmak üzere ,Oğuzhan Mangaoğlu'na ve emeği geçen herkese teşekkür ederim. Tüm arkadaşlarımıza başarılar diliyor, saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

ECEM NUR YÜCEER 11/E

EVREN ZİHNİMİZE SIĞAR

İnsanların bütün bilgilere sahip olabilecekleri düşüncesi bir çok kişiye saçma veya imkansız gelebilir. İnsanların akıllarına belli başlı fikirler sokarlar. Yok neymiş insanlar tüm bilgilere sahip olamayacağı için bölümlere ayrılmış. Bırakın böyle saçma düşünceleri. İnsan azmederse evrendeki bütün bilgilere sahip olabilir. İş insanın kendisinde bitiyor, insan eğer yapacağını kafasına koyarsa yapamayacağı şey öğrenemeyeceği bilgi yoktur.

İnsanlarda birde şöyle fikirler vardır: Ya kardeşim ne yapacaksın bütün bilgileri öğrenip, iki günlük dünya şunun şurasında öteki tarafa gideceğiz. Bırakın öğrensin. Öğrensin ki bu düşüncedeki insanların ne kadar yanlış düşündüklerini kanıtlayabilmesi için yeni nesillere aktarabilsin.

Şimdi düşünüyorum da bizim hep geri planda kalmamızın sebebi belki de budur. Hep kolaya kaçtık hep üşendik. Ve geride kaldık işte tekrar kendime sorunca 'Evren beynimize sığabilir mi?' 'Evet' diyorum.

KERİM GENÇ 9/A

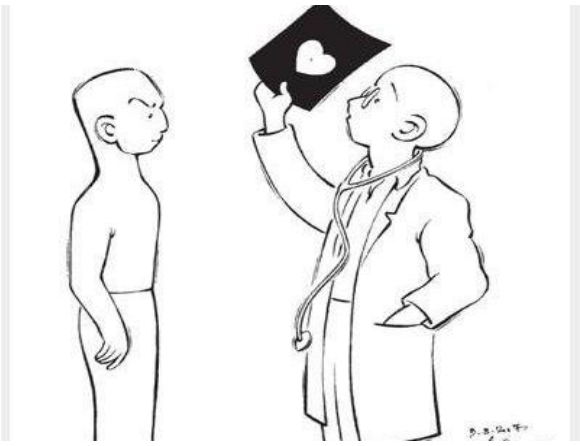

BAZEN YAZILANLARIN İÇLERİNE YAŞANMIŞLIKLARI, YÜREĞİNİZİ, RUHUNUZU EKLEMENİZ GEREKİR. İŞTE BU YÜZDENDİR Kİ BAZI ŞİİRLERİ YAZMAK ZAMAN ALIR.

AYŞENUR ALICI / ECEM NUR YÜCEER 11-E

NEFESSİZ

Acının altında eziliyormuş gibi
Nefes alamıyoruz
Bir bulutun altında eziliyormuş gibi
Kesiliyor nefes
Yaşadığımız zaman kıymetini anlamazmış gibi
Azalıyor nefes
Gittikçe, gittikçe yayılıyor bir damla mürekkebin suda dağılışı gibi
Geçmiyor o yumrudan aşağı nefes
Tamamen yayılınca, bir sis gibi
Hücum ediyor, birkaç hıçkırıkla nefes
Bütün kelebekler yok olup uçuşuyorlar
Acının kırmızısına isyan eder gibi
Yok, ediyor beni nefes
Üç harf yok ediyor, patlayan bir bomba gibi etrafındaki her şeyi
Kalıyorsun nefessiz

ATİYE NUR YENİKOMŞU 9/C

MÜMKÜN MÜ?

Mümkün mü acaba günümüzde Don Kişot olmak? Mızraklarımızı kaldırıp değirmenlere doğrultmak? Bence mümkün. Ama önce Don Kişot'un aslında geçmişte yazılmış bir kahraman değil, geleceğe lütfedilmiş ince bir nükte olduğunu bilmeliyiz. Acaba ne yaptı bizim Don Kişot? Ben size söyleyeyim. Kaldırdı o parlak mızrağını, doğrulttu kocaman değirmenlere. Peki, bizler ne yapıyoruz? Öylesine konuşuyor, değirmen misali sürekli dönüp duran değirmenlere saldırıyoruz. Sonra korkunca da aynı değirmenlerden kaçıyor, onu yüceltip övüyoruz ama sorun şu: Değirmen hep oradaydı ve hep orada olacak. Değişen tek şey zamanında o değirmeni inşa etmiş olan, daha sonra onu yıkmaya çalışmış, eşek üstündeki sahte süvariler. Peki bu muydu Don Kişot? Hayır.Onu bize yakın sunan küçük bir ayrıntı daha vardı dostlarım. İnsanın özü. İnsanın en içten gelen egoizmi ve aklını kaçırmaya meyilli oluşu . Bu yüzdendir ki Don Kişot o değirmene saldırmıştı. O küçük tahta parçasıyla koskocaman değirmeni yıkacağını sanmıştı. Aklınızdan bir kişi daha geçti değil mi? Çok uzaklarda aramayın o silueti, çünkü o sizsiniz ! Sürekli elde etmeyi gaye edinmiş, abarttıkça abartan, bireyselliği benimsemiş insansınız siz. Ama kızmayın tek siz değil, hepimiz birer Don Kişot'uz. Ve herhalde hepimiz, inkar etmeyin sizlerde biliyorsunuz, bir kerede olsa değirmenlere kafa tuttuk. Bu yüzden yanıt veririm size dostlar, günümüzde Don Kişot olmak mümkün. Hem de ne mümkün! **METE UÇUKOĞLU 11/E**

DÜŞMEK

Bozkırın vahşi hayvanı gibi hayat
Önce çıkıyorsun öğrenmeye çalışıyorsun
Öğreniyorsun da yavaş yavaş düşe kalka
Kimi zaman dörtnal koşuyorsun kimi zaman geride duruyorsun

Bozkırın vahşi hayvanı gibi hayat
İstediğin her yere gidebiliyorsun bazen
Bazen de tahta çitler arasında yarışa hazırlanıyorsun
Sana hayatın bir yarış olduğunu öğretiyor
Hep ben kazanayım hep ben

AHMET HAMDİ CİVCİOĞLU 9/D

ATEŞ KIRMIZISI

Nedir bu insanı içten içe yiyerek sabrını körelten?
Ateş kırmızısı gözlerin içi savaş alanı.
Beyne hücum edercesine ilerleyen yangın ,
Ve o yangını söndürmeye çalışan gözyaşları...
Kalp atışları kulaklarda çınlayan bir tokmak sesi ,
Hakim kararı vermeden yaktı bu dirayetsiz bedeni.
Duygularımın şahitleri sabırsız bir yalancı,
Kim olur bilinmez bu davanın kazanan tarafı.
Kırar içindeki tüm aynaları kalbin elleri,
Bu fırtınayı engelleyemez soğuk kar taneleri.
Bitmek tükenmek bilmeyen bu taşkınlığın nedeni,
Beni benden alan ateş kırmızısı gözler mi ?

CEMRE BAŞARAN
9/D

ÇİFT TARAFLI TEPKİME: ZAMAN ve RUH HALİ

Zamanın sana bağlı, sen zamanına. Zaman seni etkiler, sen zamanını. Bu o anki bulunduğun duruma göre değişir. Bazen zamanın seni ve ruh halini etkiler, bazen zaman senin ruh haline uyarak değişir. Aslına bakarsak bunların hepsi kişiye bağlıdır. Çünkü bazen insanlar zamanın onları etkilemesine izin vermezler. Zamanı onlar etkilerler. Zaman da o kişiye göre değişir.

Ruh halinin zamanı değiştirdiğini söylemek aslında zamanının nasıl geçtiğini söylemek gibidir. Çünkü eğer kişi mutluysa ya da iyi bir ruh halindeyse zamanını eğlenerek geçirir ve saatlerin ya da günlerin nasıl geçtiğini anlamaz. Ama bir insan her zaman mutlu olmadığı için bu da günden güne hatta saatten saate değişir. Çünkü insanlar çok değişken ruh hallerine sahiptirler ve bu değişken ruh hallerini etraflarına yansıtırlar. Mesela çok istediğimiz bir şeyin gerçekleşmesini beklerken çok sabırsızızdır. Bu da zamana çok iyi yansır. Çünkü o zaman bir türlü geçmek bilmez. Bize göre o kadar yavaş ilerler ki sanki bir dakika bir gün gibidir.

Tabi bunları zamanın değişimine göre de yapabiliriz. Mesela o gün senin doğum günündür. Ruh halin buna göre değişir. Mutlu olursun. Ama zaman seni her zaman mutlu etmez. O da aynı ruh halimizin değişkenliğini destekler niteliktedir. Zamanına göre ruh halimizde şekilden şekle girebilir. İşte bu şekilde zaman ruh halimizi, ruh halimiz zamanımızı değiştirir. Zaman ve ruh halimiz sanki çift taraflı tepkimelerdir. Bazen ruh hali zamana dönüşür, bazen zaman ruh haline. Bu şekilde devam eder. Ne zaman hangisinin diğerini etkileyeceği belli olmaz. **FATMA ESECİKOĞLU 11/E**

YÜRÜNMESİ GEREKEN YOL BAŞKASININ GÖSTERDİĞİ YOL MU YOKSA İNSANIN KENDİ SEÇTİĞİ YOL MU ?

İnsanların bazen hayatlarında karar vermekte zorlandığı, ikilemde kaldığı zamanlar olabilir. Bazen vereceği karar o kadar önemlidir ki hayatını bile değiştirebilir. Böyle anlarda karşımıza üç yol çıkarır:

Birincisi bize sırf konuşmak için, hiçbir amacı olmadan, boşuna konuşup bize fikirlerini söyleyen kişilerdir.

İkincisi başkalarının gösterdiği, tecrübelerinden yararlanılarak söylenen sözlerdir. Bazı durumlarda işe yarayabilir. Ama yaramadığı zaman, biz insanlar olarak suçu başkasına atmayı çok iyi beceririz. Hayıflanırız, ağlarız, sızlanırız, zamanı geri alabilmek için türlü dualar ederiz. Ben yapsaydım, başkalarını dinlemeseydim gibi sözler çıkar durur ağzımızdan.

Ve üçüncüsü… "Ben yapsaydım" Aslında dönüm noktası budur. Yürünmesi gereken yol, kendi seçtiğimiz yoldur. Taşlı, topraklı da olsa, düşe kalka, zar zor ilerlesek de, her yanımız yara bere içinde kalsa da… Sonucunun sorumluluğunu üstlendiğimiz, suçu asla başkalarına atıp kendi suçluluk duygumuzu görmezden gelemeyeceğimiz, tüm cesaretimizi toplayıp çıktığımız sonu bilinmeyen bir yol…

Kararımız yanlış olsa da öğreniriz artık, o taşlı yollardaki dikenlere dokunmanın elimizi acıtacağını, her yanımız yara bere olduğunda ağlamamamız gerektiğini, düştüğümüzde nasıl kalkacağımızı…

Her yara derin izler açar bizde, o vücudumuzdaki yaralara baktığımızda hatırlarız bir daha bu yanlışa düşmememiz gerektiğini.

Yürünmesi gereken yol, kendi seçtiğimiz yoldur. Bu cesaretimizden dolayı kutluyoruz kendimizi, çünkü kendi verdiğimiz kararların sonucunu çekiyoruz ve öğreniyoruz.

NURİYE GÖKMEN

11-E

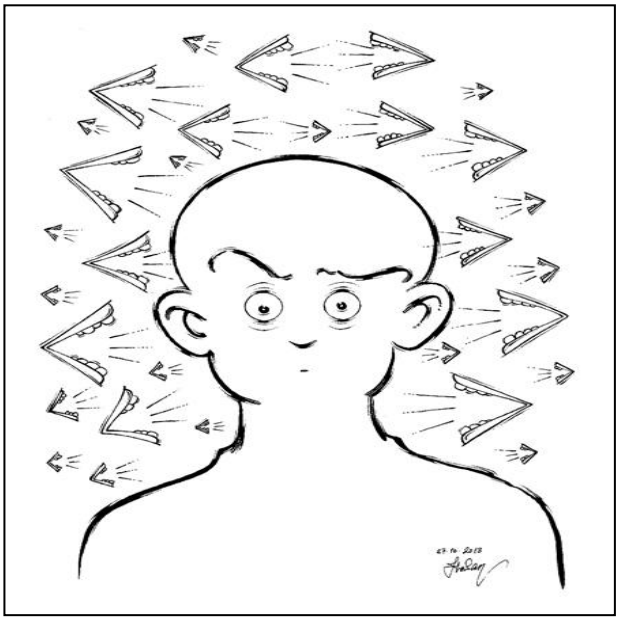

GÖKKUŞAĞI

Karanlıktı, geziyordum gönlümün boş sokaklarında
Hüsran dolmuştu içim cam kırıkları üzerinde
Bir umut bekliyordum hayattan
Açılan kapıda saatlerce dolandım durdum
Başladı yine gönlümün kara kışı
Camdan izliyordum yağan o sırdaşı
Bekledim saatlerce, sabırla, merakla
Açtım pencereyi, bekledim bekledim...
Bu sefer gördüğüm değildi hüsran yoldaşı
Parıldayan çiçek demeti serilivermişti gökyüzüne
Nasılda parlıyordu hüsran sonrası
Belki de yağan acımdan sonra oluşan dermanımdı.

M.BÜŞRA ŞENTÜRK
9/D

ASIL MESELE

Soğuk ve yağmurlu bir kış gününün yerine sıcak ve kuru bir gündü. Okulun yanındaki parkta çocuklar sanki Ay'a ulaşacak gibi üst üste biniyordu. Üst üste binen en az beş çocuk vardı. En alttaki çocuk her arkadaş ortamında olan şişman ve gözlüklü çocuktu. Suratı biraz buruktu çünkü diğer arkadaşlarının yükü omuzlarına binmişti. Bu onun için zor bir şey olmalıydı ki en sonunda dayanamamıştı ve hepsi yere yıkılmıştı. Diğer çocuklar birden bu çocuğa kızmaya başlamışlardı. Düşmemesi gerektiğini söylüyorlardı. Şişman çocuk durun kızmayın diyordu fakat yaramaz çocuklar onu dinlemiyordu. Kilolu çocuk o kadar üzülmüştü ki. Yıllardır kendisine bağırılmasına ve dalga geçilmesine göz yumuyordu. Küçüklüğünden beri içinde çok şey birikmişti. Şişman çocuk birden dedi ki:" Yeter artık bunca yıldır beni aşağılıyor, bana kızıyorsunuz. Elinize ne geçiyor? Benim size zerre kadar kötülüğüm olmamışken inanın düşmanına yapmaması gereken şeyleri neden dostunuza yapıyorsunuz?" Yaramaz çocuklardan birisi çok üzülmüştü. Kendini sorgulamaya başladı ve içinden dedi ki ben neden arkadaşımla dalga geçiyorum ne iğrenç ne karaktersiz bir insanım dedi. Diğer arkadaşlarının yapmadığı şeyi yapıp gidip şişman arkadaşından özür diledi. Birden sarıldılar birbirlerine adeta uğraşışta açılamayan kavanoz kapağı gibi kenetlenmişlerdi ve bir ömür boyu iyi birer dost olup birbirlerinin arkasını kolladılar.

Abraham Lincoln'e göre Kuzey-Güney Savaşları esnasında sorarlar "Sayın başkanım neden düşmanları öldürmek yerine onlar ile uzlaşıyorsunuz." Bu laf üzerine Abraham Lincoln "Düşmanı dost ederek onları zaten yok etmiyor muyuz?" der.

TUGAY KURU 11-E

GELİNCİK MASALI

Uyanır uyanmaz pencereye koştuğum sabahların anısına,
Laleler, çitlembikler, gelincikler açmış bahçemde.
Ve her "Bu gün çok güzel bir gün olacak." deyişimin hatırına,
Gökkuşağından renkler aşırmış kırlar,
Şimdiyse bir masalda dinliyorum, olanca hevesimle,
Kırlarda oyun oynayan bir nesil varmış.
Uçurtmaları ağaçlara takılsa da gülümser,
Oyuncak atlarında rüzgara karşı koşarlarmış,
Atların ve çocukların ağzında çiçekler olurmuş.
Korkusuzmuş kırların çıtı pıtı sakinleri,
El değince kapanmazmış küstüm çiçeği bile,
Ağaçlar dalıp gitmezmiş gökyüzüne bulutlu gözlerle,
Çocuklar dost olmuş bu sırlı dünyayla.
Oysaki büyükler ellerinde baltalar,
Kabuklarına sımsıkı sarınmış ağaçlara kıymışlar,
Ezilmiş çiçeklerin yüzlerinde, acı asılı kalmış,
Ayaklarına bulaşan renkleriyse nefret diye taşlara silmişler.
Çocuklar, büyük hayallerin küçük devleri,
Korkuyu ağaçlara çivileyenlere inat,
Çiçeklerle birlikte kuşların şarkısını söylemişler,
Ve doludizgin sürmüşler atlarını,
Dünyayı yakan, yıkan, kirleten ne varsa kovalamışlar.
Bir masal ki gelincikler anlatıyor:
Çocuklar inançlarıyla kurmuşlar yeni neslin bahçesini.
Bense penceremden baharı seyrediyorum,
Bir çiçek kadar kırılgan, bir çocuk kadar devrimci,
Gözbebeklerimden yansıyan camgüzelleri,
Adlarından gelen saltanatın, pencere önündeki habercileri,
Kardelenleri, defneleri, gülleri, unutmabenileri,
Baharı getiren çığırtkan çiçekleri.
Hepsi birer masalın kahramanı,
Ve artık biliyorum çiçekler:
Kaf dağının yeşil elbiseli prensesi.
Onlar solmaz bir yeşil, bitmez bir nefes,
Onlar oyuncak atlı süvarilere umudun simgesi.

AYŞE ÖZDEMİR 10/A

ANLATACAKLARIMI DİNLEYECEKSİNİZ

Anlatacaklarımı gerçekten dinleyeceksiniz, sözcükler hadlerini aşıp kulaklarınıza dolacak ve bir girdap misali içine çekecek sizi.

Uyandığınız her sabah birbirine benzer. Gün içinde ne yaşayacağımızı bilmeden uyanırız. Olacaklar hakkında hiçbir fikrimiz olmadan huzursuzca yatağımızdan kalkarız. Böyle uyandığımız günlerin iyileri olduğu kadar kötüleri de çoktur. Ama o gün geldiğini daha doğrusu o günün 'o gün' olduğunu asla anlatamayız. Her gün yaşadığımız gibi yaşamaya devam ederiz. Sanki içimizden bir ses bizi o güne Her güne yaptığımız muameleyi yaparsak hiçbir şeyin ters gitmeyeceğini söyleriz. Biz de umutsuzca inanırız. Sustururuz kötü konuşacakları kapatırız kulaklarımızı kötü sözcüklere.

Öğrenmeden belki bir saniye önce biliyoruzdur. Ama yine de darbe beklenmedik, ağır ve mahvedicidir. O an donar kalırız. Tıpkı gözümüzün ucunda ki minik damla gibi o gözyaşı düşerse yıkılacağımızı bilir gibi bizi güçlü tutmaya çalışırcısına kalır yerinde.

İçimize oturup kalan her ne işse bütün hislerimizi alıp götürmüştür. Korkmayız. Ağlayamayız hatta düşünemez donar kalırız . Ama asıl acı için zaman gerek. Acı söylenenin aksine her gün kendini yeniler her gün kendini hatırlatır çünkü bir filmde de denildiği gibi acı hissedilmek ister. Azalmaz sadece siz onu kontrol edebilmeyi öğrenirsiniz.

Ama neticede hayat devam ediyordur ve sizin orada ve sizin orada takılıp kalma şansınız yoktur. Devam edenlerden almak zorundasınızdır. Çünkü hayat böyledir. Her şeye rağmen devam etmeyi gerektirir. Kazanan her şeye rağmen devam edendir.

NESLİHAN BAKIRCI 11/E

TİKSİNTİ

Ağır basar bu duygu yolcusuz gemimde,
Bu duygu başımın belası bahtsız kaderimde,
Ne zaman yolcu binecek şaşarım
Yolcusuz gemi olmaz
Boş bir rıhtıma yol aldı gemim
Göç etmişti dünyamdan saçma duygular
Aklım almıyor insanları.

MELİH ÖKCÜN 9/D

KUM SAATİ

Zaman kum olmuş,
Akıp gidiyor.
Manidar bir tebessümle,
Arkamızdan bakıyor.
Neden kum saatine hapsolmuş
Bunu düşünüyor.

EGE ÖZDEMİR
12-B

SHAKESPEARE'DAN SONRA DÜNYA NASIL BİR YERDİR?

Shakespeare 1500'lü yıllarda yaşamış bir İngiliz yazardı. Onu tanımak adeta bir erdemdi. Ve dünya da üçe ayrılmıştı; Shakespeare'i tanıyanlar, Shakespeare'i anlayanlar ve Shakespeare kim haberi bile olmayanlar.

Bu duruma göre " Shakespeare'dan sonra dünya nasıl bir yerdir?" sorusunun da üç cevabı olmuştur.

Birincisi Shakespeare'i tanımayanlardı. Onlar hayatlarına, düşüncelerine ve günlük eylemlerine aynen devam ediyorlardı. Aslında onlar için bir değişiklik yoktu yaşamlarında. Oysa çok büyük bir kayıp içindelerdi. Onları sadece "Bilmemek değil, öğrenmemek ayıp." diyerek geçiyorum. Zira kayıpları büyük ve bunun farkında bile değiller.

İkincisi Shakespeare'i tanıyanlardı. Aslında gerçek kayıp onlarındı. Böyle büyük bir erdemi tanıyor fakat okuyup anlamıyorlardı.Anlamalarını da geçtim. Sadece okumaları bile onları düşünmeye aslında biraz da anlamaya yönlendirdi. Onlar aslında yanlışı seçmişlerdi. Bir nevi pes etmekti bu. Kaçıştı belki. Bir çok şeyle yüzleşmekten kaçıştı. Bu tıpkı bir hazineye ulaşmak için kazmaya başlaman ve tam elmaslara ulaşacakken vazgeçmen gibi. Peki elmaslara ulaşmana az kaldığını bilseydin vazgeçer miydin? Shakespeare'i okumak ve anlamak arasında ilişki de bu. Anladıktan sonra düşünce sisteminin değişeceğini bile bile neden anlamak istemiyorsun?

Üçüncüsü Shakespeare'i anlayanlardı. İşte onlar , asıl gerçek onlardır. Etkiyi yaşayan, onun farkında olanlar. Edebiyatı tanıyanlar ve bilinç altında hissedenler... Yaşamı , düşünce sistemini geliştiren ve değiştiren insanlar onu anlayanlardır. Ve Onu anlayanlar için hayat onun yerini tutmayacak ama yine de gelişecekti.

Ben Shakespeare okumayı ve anlamayı onun şu sözüne benzetiyorum; "Şüphelerimiz haindir. Denemekten çekinmemize yol açarak kazanabileceğimiz pek çok şeyden bizi mahrum ederler. "

Onu anlamayı deneyin değişeceksiniz...

ERVA YALÇIN
9/A

AŞK

Aşk uçurumun kenarındaki insan gibidir
Sevgilinin bir bakışı seni yerle bir edebilmektir ama
Bir sözü de seni o uçurumdan kurtarabilmektir

Aşk kırılan bir bardaktır
Yine onu düşlerken kırdığın, tıpkı düşlerin gibi
Kalbindeki camların sana verdiği zarar
Gittikçe daha da derinleşen yara gibi…

FEYZA NUR YÜKSEL 9/D

YAŞAM

Uyudum!
Rüyalarımın resmini
Hiçbir ressam çizmedi
Uyudum!
Rüyalarımın hikâyesine
Kahramanlar sığmadı
Uyudum!
Rüyalarımın sahteliğini
Doğrularım sorgulamadı
Bu yaşamın gidişatını ey hakikat!
Hiç kimse sorgulamadı.

BÜŞRA YAVUZ 11/A

HAYATIN BENDEN ÇALDIKLARI

Keşkelerimin çok olması, belkilerimi yoruyor artık. Hayatım çevremdeki insanları izlemeye çalışarak geçti ve çoğu zaman kendi yaşantımda da biten şeyleri film izler gibi izledim. Kendi hayatımı kendimden çaldım ve kendime hayatımı yaşama, istediklerimi yapma, kendimi mutlu etme şansı vermedim hiçbir zaman.

Bir gün, hiç beklemediğim bir zamanda, duyduğumda suratıma tokat gibi çarpan bir soruyla karşılaştım: "İnsan kendinden bir şey çalabilir mi?". Çalabilirdi elbet. Çalmışım işte. Çaldım. Sisteme boyun eğdim, gençliğimi çaldım. En yakın arkadaşlarımla iletişimimi kestim, dostluklarımı çaldım. Bana yapılan, benim için yapılan bütün iyi niteliğini hak edebilecek davranışları unuttum, kendimden vefamı çaldım. Her gün onlarca insan öldü, yakıldı, taciz edildi, ihmal edildi ama ben onları da unuttum; vicdanımı çaldım. Başkalarının özgürlük alanlarına girdim, özgürlüğümü çaldım. İnsanlara güvendim -hayatımda yaptığım en büyük hata bu oldu- kendime olan güvenimi çaldım.

Hayatım, kendimden çaldıklarım, hiçbir zaman hırsızda -yani bende- kalmadı. Bir kuş gibi bedenimin üstünden uçup gitti ve ben, orada, o uçuş anında dahi kendimden bir şeyler çalmaya devam ediyordum. Kendimden çaldıklarımı, kendime geri kazandırmaya çalışmayarak, özverimi çalıyordum.

ZEHRA MERVE DİKMENOĞLU
11-E

ŞEHZADE MERSİYESİ

Durdurun zamanı,karanlık sardı dünyayı
Katl eylediler ciğerkuşe Han Mustafa'yı

Terk ettiler bigünah merti cellat eline
Masum-u paktı Mustafa Han böyle biline

Babasını görmekliğe girdi çadırına
Kör kement attılar dilsiz cellatlar boynuna

"Masumum ben babam." demekti asıl niyeti
"Fitne ile hile ile kirlettiler beni."

Anlatıverecekti hainin hilesini
Buna fırsat vermeden kestiler nefesini

Kimdi babayı biricik oğluna kıydıran
Türlü yalan ile hünkarı vebale koyan

Şehzademizin kanına giren cadı:Hürrem
Kendine damat edindiği iblis:Rüstem

Mustafa gibi cengavere cihan dar mıydı
Fitne olmasa baba oğluna kıyar mıydı

Manga bu dizeleri yazmış,yazsa ne olur
İnşallah Mustafa'nın mekanı cennet olur

OĞUZHAN MANGAOĞLU
11-E

BİR MEKTUP

Amerika'nın ünlü başkanlarından Abraham Lincoln' ün, oğlunun öğretmenine hitaben yazdığı bir mektup şöyledir:

"Öğrenmesi gerekli biliyorum; bütün insanların dürüst ve adil olmadığını… Fakat şunu da öğret ona; her alçağa karşılık bir kahraman, her bencil siyasetçiye karşılık kendini adamış bir lider vardır.

Her düşmana karşılık bir dost olduğunu da öğret ona! Zaman alacak biliyorum, fakat eğer öğretebilirseniz ona, kazanılan bir doların, bulunan beş dolardan daha değerli olduğunu öğret… Kaybetmeyi öğrenmesini öğret ona!... Ve hem de kazanmaktan neşe duymayı, kıskançlıktan uzaklara yönelt onu…

Eğer yapabilirsen, ona, kitapların mucizelerini öğret. Okulda hata yapmanın, hile yapmaktan daha onurlu olduğunu öğret ona… Ona, kendi fikirlerine inanmasını öğret. Herkes ona yanlış olduğunu söylediğinde dahi.

Nazik insanlara karşı nazik, sert olanlara karşıda sert olmasını öğret ona!... Herkes kendine takılmış bir yöne giderken, kitleleri izlemeyecek gücü vermeye çalış oğluma!

Bütünü dinlemesini öğret ona, fakat bütün o dinlediklerini gerçeğin eleğinden geçirmesini ve sadece iyi olanları almasını da öğret. Eğer yapabilirse, üzüldüğünde bile nasıl gülümseyeceğini öğret ona. Gözyaşlarında hiçbir utanç olmadığını öğret. Herkesin, sadece kendi iyiliği için çalıştığına inananlara, dudak bükmesini öğret ona. Ve aşırı ilgiye dikkat etmesini…. Bu büyük bir taleptir, biliyorum. Ne kadarını yapabilirsen bir bak bakalım." **İnternet Çıktısı**

HAYAT

Karşılık bekler insan verdiği her nefes için
Ama unutur
Verdiğinin aldığı nefes olduğunu
Bir sebep bekler insan duydukları için
Ama unutur
Duyduklarının yaptıkları olduğunu
Bir tebessüm bekler insan
Yeni bir hayat için
Ama unutur
Hayatın insanı yorduğunu
Bir el bekler insan
Düşmemek için
Ama unutur
Sonunu getirenin o el olduğunu
Bir nefes hissetmek ister teninde
Geçmişi unutmak için
Ama unutur her nefesin bir dün olduğunu
Karşılık bekler hayat
Verdiği her nefes için
Ve unutmaz
Verdiğini almayı
Bir sebep bekler hayat
Yaptıklarımız için
Ve bilir
Bir insanın nasıl susacağını
Bir tebessüm bekler hayat
Yarın da doğmak için
Ve bilir
Tebessümün dostu gözyaşlarını
Bir el verir hayat
Can olmak için
Ve bilir insanın sağırlığını
Bir nefes daha verir hayat
Son bulmamak için
Ve bir gün o da unutur
Verdiğini almayı.

KÜBRA ÖZKAN 12/A

gündüz ışığı

ışıkları kapatın
rahat uyusun gölgeler
alevine aldırmasın ateşin
kibritlerin dudakları tutuşsun
kor,ateş,kül...

fenerleri söndürün
kapılmasın umutsuzluğa ışıklar
kıvılcımlarına bakmasın meşalenin
dumanlarını çeksin sinesine
ışık,kıvılcım,yangın…

mumları yakmayın
pervanelere yakalanmasın bülbüller
takılmasın gözlerine sokak lambalarının
ışıltısını seyretsin kaldırım
mum,lamba,alev...

yıldızları söndürmeyin
susuz kalmasın gökyüzü
yansıtmasın mavi sulara rengini
tutsun kollarında gücünü
su,gök,yıldız...

indirilmesin akşamları perdeler
gündüz ışığını,sürdürsün ay.

BÜŞRA YAVUZ 11/A

SONSUZA

Kaçası geliyor insanın
Kaldığı gördüğü yerlerden uzaklaşası,
O'na daha yakın, insanlardan daha uzak olmak için
Yüreğine sığınası geliyor.

Unutası geliyor insanın
Dünyadaki bütün isimleri,
Yolun sonunda O'na kavuşmak için
Bir tek O'nun adını anası geliyor.

Sağır olası geliyor insanın
O'nun adının geçmediği cümleleri duymamak için
Bazen de nedensiz ağlayası geliyor
Belki ona duyulan sevdadan, belki de özleminden...

ECEM NUR YÜCEER 11/E

ZAMAN GEÇİYOR

Zaman çok çabuk geçiyor
Saatler sanki uçuyor
Hayat kısa ömür bitiyor

Saatteki yelkovan ilerlemek istemiyor
Çocuklar daha fazla oyun oynasın diye
Ama ne çare akrep ilerliyor.
Yelkovanı beraberinde götürüyor.

Yapacak çok şey, gezecek çok yer
Görecek çok insan var.
Ben onları göremeden geçiyormuş meğerse zaman.

BETÜL KAYA 9/C

AT GÖZLÜĞÜ MÜ, EŞEK İNADI MI ?

İnsanın gideceği yol kendi çizdiği yol mudur, gidilecek yol mudur ?

İnsanlar bir başkası tarafından büyütülür, bir başkası tarafından eğitilir, daha sonra kendini eğitmeyi öğrenir ve çevresiyle beraber fikirlerine biçim verirler. Bu fikirler kişinin yaratılışından gelen hammaddeden de oluşmuş olsa da çevresinin önemini yadsıyamayız.

Önceden doğmuş ve kendi karakter ve düşüncelerini önceden belirlemiş insanlar kendi bildiklerini en doğru saymaya başlarlar. Başkasını eleştirirken pabuç kadar olan dilleri özeleştiriye geldiğinde lâl olur. Çünkü en doğrusu kendi bildiğidir. Bu yüzden kendisinin bileceği de muhakkak en doğrusu olacaktır. Peki başkaları bu fikirlerden niye yararlanmasın ki diye düşünmeye başladığı anda diğer insanların fikir özgürlüğüne darbe de başlamış demektir. Artık hedeflerine –özellikle de kendinden küçüklere- nutuk atışı yapmaması olanaksız haldedir. Onları "aydınlatmayı" kendine bir borç bilir ve geçmiş olsun: Artık bireyimiz burnunun dikine gitme hastalığına kapılmıştır.

Peki, fikirleri yeni yeni biçim kazanan, bizim genç fikirlerimiz bu durumdan hoşnut mudur? Akıllı olan, yeni arayışlar peşinde olan, görünmeyeni görmek isteyen bu durumdan hoşnut olabilir mi? Bir bebeğe ağlama dediğinizde ağlamayı kesebilir mi? Bir başkasının buyruğuyla ancak fikirleri oluşmamışlar ve evcil hayvanlar hareket eder. Onlar dahi o yolda canları yanarsa bir daha o yüke girmemek için direnirler. Eşekler neden inatçıdır sanıyorsunuz?

Başkasının doğruya giden yolu kişinin kendi yanlışından daha iyi değildir. Gidilecek yoldan giden öbür yolda aklının kalacağını bilerek gider her zaman. Peki neden buna devam eder?

İnsanda at gözlüğü olmasındansa eşek inadı olması daha iyi değil midir?

AYŞENUR YAZIMCI
11-E

HAYATIN MATEMATİĞİ

Matematik, bir şeyleri düzenlemek ve problemleri çözüme kavuşturmaktır. Aslında matematik sayılardan ve karmaşık problemlerden ibaret değildir. Hayatın kendiside matematik. Sürekli sorunlarla boğuştuğumuz ve her şeye bir çözüm bulma ihtiyacımızdandır aslında.

Şiir ise aslında hayatın kendisidir. Aklımızdan geçenleri kaleme döktüğümüz , hayatın acısını ve sevincini , kağıtla paylaşmamızdır özünde. Duygularımızı gözden geçirmeden sonucu düşünmeden birçok olayı yapmayız aslında.

Sonuç olarak duygu dediğimiz hisler tamamen kendimize yaptığımız matematiğin sonuçlarıdır aslında. Hayatı ve düşüncelerimizi tartarak ,doğru sonuçlara ulaştığımızda sevinerek ulaştığımız mutluluk çözüm kümemizdir kısaca. Bu sonuçta hayatın matematiği ile ortaya çıkan duygularımızı yazdığımız şiirlerde matematiğin kısa bir özetidir aslında...

OĞUZHAN ÇAKIROĞLU
9/A

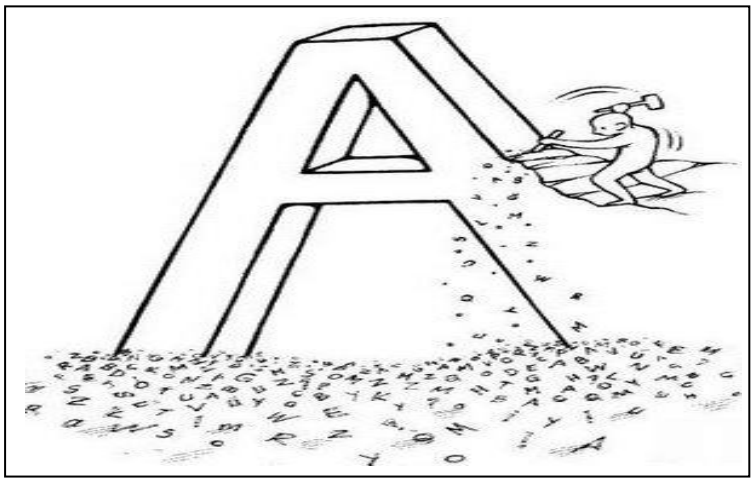

İSTEMEZCESİNE

İçim el vermiyor söylemeye
Gönlümde bir söz vardır
Belirtmek mümkün değil.
Düştüm epeyce derinlere,
Kalbimdeki o sessiz kelimelere.

Yoruldum, bitmiyor bu ateş.
Sönmüyor bu yangın,
Sarıp sarmalıyor beni o ıssız cümleler,
Kimsem yok, yalnızım,
Su döken bulunmuyor içimdeki mücevhere.

ESRA GÜLER 9/B

-BİR ÖYKÜ-

PAPATYALAR

O gün biraz canı sıkkındı havanın. Buz mavisi ve griyle birbirine karışmış bulutlar ne yağmur yağdırıyor ne de güneşin insanları ısıtmasına izin veriyordu. Ben de cam kenarındaki kahverengi sandalyeme oturup bulutlara doğru boş boş bakıyordum. Gözüm dalmış gibi görünüyordum. Ama aslında Burçin'in yapmak istediği planı düşünüyordum. Aslında bu plan benim de çocukluğumdan beri en büyük hayallerimden biriydi. Ama şimdi sanki her şey gitmem için sebep çıkartıyordu. Oysa ki ben ilkokuldayken bile arkadaşlarımla bunun hayalini kurdum. Birden o anlar canlandı gözümde, çok iyi hatırlıyordum o günü. Furkan, Berkay, Gökşin ve ben. İleride karavan ile yurtdışına çıkıp istediğimiz yerde yeni bir hayat kurmayı, birlikte çalışmayı hayal ederdik. Berkay her seferinde " Karavan beyaz olsun biz boyarız" diyordu. Liseye geldim, en yakın arkadaşlarımdan biri benimle buradan gitmek istediğini söylüyor şimdi. Benden cevap bekliyor, yapamayacağımı düşündüğü için üzgün ve umutsuz bir ifadeyle yere bakıyordu. İkimizin de hayatı yeterince kötüydü ama orada uzaklarda mutlu olabilecek miydik acaba? İyice düşünmem gerekiyordu. Ben bunları düşünürken bulutlar daha da koyulaştı. Ve hafiften yağmur karıştı sert rüzgarlara. Düşünüyordum. " Yapabilecek miyim" diye soruyordum kendime. İyi ve kötü etkilerini iyice düşünmeliydim. Burada en azından bira ailem ve bir odam vardı. Okulum ve yeterince param olacaktı. Gidersem okuyamayacaktım, ailem olmayacaktı ve bir işte çalışmam gerekecekti. Uzaklarda yapabileceğim, bulabileceğim meslek garsonluk olurdu sanırım, ama okursam çalışırsam çok iyi bir mesleğim olabilirdi. Belki de gidersem hayatımı pişmanlıkla geçirecektim. Ama yazılılar, ödevler, düşüncesiz insanlar ve diğer tüm zorlular üst üste başıma gelince buralardan bunalıyordum. Bu zorlukları düşünürken, bir anda her şeyden vazgeçtim. Zaten hayatımız yeterince iyi olsaydı, böyle bir şeyi düşünmezdik bile. Demek böyle olması gerekiyormuş dedim içimden. Kalırsam belki intihar bile edebilirdim. Bu yüzden arkadaşıma bakıp gülümsedim. Samimi gülümsedim ona. Gülümsemem de yıllardır arkadaş olmamızın verdiği samimilik, anılarımız ve kardeşliğimiz vardı. Ne ben onu bırakabilirdim ne de o beni. " Ne zaman gidiyoruz?" diye sordum. Burçin geleceğimi anlayınca birden güldü ve sıkıca sarıldı bana. Ve dedi ki " Ege, kardeşim her şey hazır, alabildiğin kadar para al yanına, kıyafetlerini, eşyalarını ve hemen gidelim buralardan. Ailene son kez sarıl." Kendimizi tutamadık, gözlerimiz doldu. Ben bu olayı benimsemiştim. Ailemden de her uzak kaldığımda yanlarına dönmek için her şeyi yapardım. Hem onları üzmeye ne hakkım var ki benim. Ama vazgeçmedim. Odama bir not bıraktım. Ben gittikten sonra benim için üzülmemelerini söyledim. Çünkü bir gün ya ben geri döneceğim ya onlar beni bulacak biliyorum. Bu notu da kısacık, hemencecik yazıvermiştim. Tekrar oturdum Burçin'in yanındaki sandalyeye. Kafamda aynı düşünceler, korkular, umutlar heyecanlar vardı. Her zaman canım sıkkın olduğunda arkasına saklanıp dışarıyı izlediğim o pencerenin önünde son düşüncelerim olacaktı bunlar. Burçin'le de tekrar sarıldık., sessizce ağlamaya başladık. Sevgiyle sarılıp hüzünle ağlıyorduk. Ağlamayı kestik, bu planı öyle ya da böyle yapmalıydık.

Uzaklarda, özgür bir birey olduğumuzda, kendi yeteneklerimiz fark ederdik belki de. Birbirimize olan güvenimizi, sevgimizi bir kez daha fark ettiriyordu bu olay. Tam bir özgürlüğe kavuşmadan kendimizi tanıyamayacaktık bence. Ailemizden kopmadan bilemezdik sınırlarımızı ya da sınırları nereye koymamız gerektiğini. Hem bu şekilde kendimiz olabilecektik. Aynı papatyaların koptuğu zaman kokması gibiydi insanlarda…

YAĞMUR ABDULLAHOĞLU
10/E

ÇÖLÜ YAKAN

Ne güneşin ateşidir çölü yakan, ne de suyun özlemi. Çölü yakan ikisinin bir arada bulunmasıdır. Çölde güneşin ateşi olmasa suya böyle çok özlem duymayız ve çölde yeterince su olsa güneşin ateşinden bu kadar çok etkilenmeyiz.

İREM CEBECİ 9/A

SORU-CEVAP

En sevdiğiniz kelime?
-Barış
Kiminle tanışmak isterdiniz?
-Mustafa Kemal ATATÜRK
Hatırladığınız ilk an nedir?
-Kardeşimin doğumu.
En kızdığınız şey nedir?
-Nankörlük ve yalancılık
Hangi olağanüstü yeteneğe sahip olmak isterdiniz?
-Geleceği görmek
En çok neye kırılırsınız?
-Riyakarlığa
Öğretmenlik dışında hangi mesleği yapmak isterdiniz?
-Orkestra şefi ya da doktorluk
Nerede yaşamak isterdiniz?
-Güzel ve güvenli bir yerde
En önemli kusurunuz?
-Üzülünce agresif olmak
En çok kullandığınız kelime?
-Örnek :) :)
En sevdiğiniz söz?
-Delikli demirin vurmazı olmaz, ardına geçip de göz uydurmalı. Şu insanoğlunun kanmazı olmaz, özünü bilip de söz uydurmalı
Sizi en çok etkileyen film nedir?
-Benjamin Butto'nun Tuhaf Hikayesi
Hayatınızın bir sloganı olsa ne olurdu?
-Esaret bağlarında gül olmaktansa, özgürlük dağlarında diken olurum
Mutluluk rüyanız nedir?
-Eşimle ve çocuğumla mutlu bir hayat
Günün en çok hangi zaman dilimini seversiniz?
-Her saatini (Gündüz yorulmazsam akşamın tadını çıkaramam)
Sevmediğiniz bir insana nasıl bir ders verirsiniz?
-Ders vermem, Allah'a havale ederim.
Kendinizi en çok nerede mutlu hissedersiniz?
-Evimde ailemle birlikteyken
Dünyada bir ilke adım atacak olsanız bu ne konuda olurdu?
-Işınlanmayı bulabilmek
Hayatta hiç unutmayacağınız kişi kimdir?
-Babam
Aynanın karşısına geçip kendinize öğüt verecek olsanız bu ne olurdu?
-İyi ve sabırlı bir insan ol
Ölmeden önce en son ne söylemek isterdiniz?
-Kelime-i Şehadet

SULTAN KAYGANACIOĞLU
MATEMATİK VE 11-E SINIFI ÖĞRETMENİ

En sevdiğiniz kelime?
-Elif
Kiminle tanışmak isterdiniz?
-Umberto ECO
Hatırladığınız ilk an nedir?
-Çocukluğumda bir şarkıyı dinlerken değiştirip yorumlamıştım. "Keşke ben olsaydım delikanlı öğretmen" demiştim.
En kızdığınız şey nedir?
-Yalan
Hangi olağanüstü yeteneğe sahip olmak isterdiniz?
-Uçmak
En çok neye kırılırsınız?
-Sevdiğim birinin ihanetine uğramak
Öğretmenlik dışında hangi mesleği yapmak isterdiniz?
-Doktorluk
Nerede yaşamak isterdiniz?
-Sahil kenarında bahçeli bir evde
En önemli kusurunuz?
-Zihin karmaşıklığı
En çok kullandığınız kelime?
-Gençler
En sevdiğiniz söz?
-Kim kazanmazsa bu dünyada bir ekmek parası dostunun yüz karası düşmanının maskarası.
Sizi en çok etkileyen kitap nedir?
-Dorian Gray'ın Portresi – Oscar Wilde
Hayatınızın bir sloganı olsa ne olurdu?
- Yaşa, oku, gez…
Mutluluk rüyanız nedir?
-Deniz kenarında etrafı yeşillerle çevrili bir evin bahçe işleri ile uğraşıp yazarlık serüveniyle vaktimi geçirmek
Günün en çok hangi zaman dilimini seversiniz?
- Gece saatleri (00.00 – 02.00)
Sevmediğiniz bir insana nasıl bir ders verirsiniz?
-Onun en sevmediği yönünü kendi üzerimde sevimli hale getirerek.
Kendinizi en çok nerede mutlu hissedersiniz?
-Ailemin yanında yeşilliklerin bulunduğu yerde.
Dünyada bir ilke adım atacak olsanız bu ne konuda olurdu?
-Yazarlık hakkında
Hayatta hiç unutmayacağınız kişi kimdir?
-Tarih öğretmenim
Aynanın karşısına geçip kendinize öğüt verecek olsanız bu ne olurdu?
-Yıllar benim yüzümde biriktirdiği anıları ne kadar da güzelleştirmiş.
Ölmeden önce en son ne söylemek isterdiniz?
-Kelime-i Şehadet

ŞENOL DANIŞMAN
EDEBİYAT VE 10-E SINIFI ÖĞRETMENİ

Murat Han (III. Murat) o gün bir hoştur. Telaşeli görünür. Sanki bir şeyler söylemek ister, sonra vazgeçer. Neşeli deseniz değil, üzüntülü deseniz hiç değil. Veziriazam Siyavuş Paşa sorar:
– "**Hayrola efendim, canınızı sıkan bir şey mi var**?"
– "**Akşam garip bir rüya gördüm**." der.
– "**Hayırdır inşaallah efendim**!?"
– "**Hayır mı, şer mi öğreneceğiz inşaallah**!. "
– "**Nasıl yani**?" diye sorar.
"**Hazırlan, dışarı çıkıyoruz**. "
Tebdil-i kıyafet ederek iki molla kılığında çıkarlar yola.
Sultan **Murad** hâlâ gördüğü rüyanın tesirindedir. Seri, kararlı adımlarla **Beyazıt**'a çıkar, döner **Vefa**'ya, **Zeyrek**'ten aşağıya inip **Unkapanı** civarında durur. Etrafına dikkatle bakınır.
İşte tam o sırada yerde yatan bir ceset gözlerine batar. Tebdil-i kıyafet içindeki Padişah çaktırmadan oradakilere sorar:
– "**Kimdir bu yerde yatan**?"
– "**Aman hocam hiç bulaşma, ayyaşın sefilin biri iste**!"
– "**Nerden biliyorsunuz öyle olduğunu**?"
Ahaliden biri atılır:
– "**Müsaade et de bilelim yani. Kırk yıllık komşumuzdu**."
– "**Biliyor musunuz, aslında iyi sanatkârdı. Nalının (ayakkabının) hasını yapardı. Ancak kazandıklarını içkiye, fuhşa harcardı. Hem şişe şişe şarap taşırdı evine… Hem de nerde namlı, mimli kadın varsa takardı peşine ve evine götürürdü**."
Ahali içinde yaşlı biri oldukça öfkelidir ve söze karışır:
– "**İsterseniz komşulara sorun bakalım, onu bir cemaatte gören olmuş mu**?"
Bunları anlattıktan sonra mahalleli döner ardını çekip gider. Bizim tebdil-i kıyafet mollalar kalırlar cenazenin başında tek başına…
Tam vezir de toparlanıyordur ki, Sultan **Murad** onun yolunu keser:
– "**Dur vezir nereye**?" der.
– "**Bu adamdan uzak durmak istersiniz diye düşündüm Sultanım**."
– "**Hayır olmaz öyle şey! Millet bu, çeker gider. Kimseye bir şey diyemem. Ama biz gidemeyiz, rüyamın bir hikmeti olmalı.. Hem şöyle veya böyle halkımızdır. Defin işini tamamlamak gerek**," der.
- "**İyi ya, saraydan birkaç hoca yollar, kurtuluruz vebalden.**" der.
Padişah vezirine itiraz eder:
– "**Olmaz vezir, rüyadaki hikmeti çözemedik daha**…"
– "**Peki ne yapmamı emir buyurursunuz**?" diye sorar vezir..
– "**Mollalığa devam edeceğiz. Cenazeyi kaldırmalıyız**." der.
Vezir şaşkınlık içinde:
– "**Aman efendim, nasıl kaldırırız**?" diye sorar.
"**Basbayağı kaldırırız işte**!" diye çıkışır.
Vezir bunun çok zor olacağı konusunda Sultan **Murad**'ı ikna etmeye çalışır:
– "**Yapmayın, etmeyin Sultanım, bunun yıkanması, paklanması var. Kefenlenmesi, gömülmesi falan**…"
Padişah vezirin sözünü keser ve:
– "**Merak etme, ben hallederim hepsini**…" der.
Vezir bakar ki Padişah kararlı:
– "**Şurada bir mahalle mescidi var ama, bilmem ki**?!!" diye kararsız düşünürken Padişah:
– "**Fatih Camii**'nde kılacağız namazını" der.
Bir nurdur, aydınlanır alnında. Yüzü sarhoşlara benzemez. Hem mânâlı bir tebessüm okunur dudaklarında. Sultan **Murad**'ın kanı ısınmıştır bu adama, vezirin de tabii ki. . .
Böylece meçhul ayakkabıcıyı kefenler, tabutlar, musalla taşına yatırırlar, namazını kılarlar. Sıra gelir defin işlemine… Vezir sorar:
"**Sultanım, nereye defnedeceğiz**?"
"**Evinin bahçesine.. Sen bir koşu gidip adresini araştır, öğren gel**" der…
Vezir sorar soruşturur ve evin adresi öğrenilir. Cenazeyi yüklenip giderler. Eskimiş küçük bir ahşap evin kapısını çalarlar. Kapıyı yaşlı bir kadın açar. Kadına kocasının öldüğünü alıştırarak haber verirler. Kadın sanki bu vefatı bekler gibidir. Ama yine de gözyaşlarını tutamaz.
Neden sonra Padişaha:
"**Hakkını helâl et evladım. Belli ki çok yorulmuşsun**." der.
– "**Helal olsun.. Ama bahçenizde bu cenazeyi defnecek yer var mı**?" diye sorar…
– "**Evet, bizim bey mezarını kazıp hazırlamıştı. 'Beni buraya defnetsinler hanım' demişti**."
Bunun üzerine Padişah ve veziri cenazeyi bahçede kazılan yere defnederler. Defin işlemi bitince Padişah yaşlı kadına:
– "**Bana biraz rahmetliden söz eder misiniz**?" der.
Yaşlı kadın tabii dercesine hüzünle sallar başını ve anlatmaya başlar:
– "**Evladım, rahmetli bizim efendi bir âlemdi, vesselâm… Akşamlara kadar ayakkabı yapardı. Ama birinin elinde şarap şişesi görmesin; elindekini avucundakini verir satın alırdı. Sonra getirip helâya dökerdi**."
– "**Niye**?" diye sorar Padişah…
– "**Ümmet-i Muhammed içmesin diye**. . . "
Padişah şaşkınlık içinde:
– "**Hayret**!!.." der.
Yaşlı kadın devam eder.
– "**A oğul bu da bir şey mi? Başka tuhaf şeyler de yapardı**."
Padişah merakla:
– "**Ne gibi**?" diye sorar.
– "**Nerede düşmüş kadınlardan görse, hemen ücretlerini öder, eve getirirdi. 'Ben sizin zamanınızı satın aldım mı? Aldım. Öyleyse şimdi dinlemeniz gerek….' deyip, bana da onlara dinimizin gereklerini anlatmamı tembih eder ve evden çekip giderdi. Sabaha kadar o kadınlara dinimizin vecibelerini anlatırdım**"
Sultan **Murad Han** iyice şaşkınlık içinde kalmıştır.
– "**Bak sen! Millet ne sanıyor halbuki**… " diye söylenir.
– "**Evladım, milletin ne sandığı umurunda değildi ki onun… Zaten namazı da mahalleliyle kılmaz, uzak mescidlere giderdi. 'Öyle bir imamın arkasında durmalı, ki Tekbir alırken Kâbe'yi görmeli' derdi**…"
Sultan **Murad Han** rüyasının hikmetini yavaş yavaş anlamaya başlamıştır. Ama yaşlı kadının sözünü kesmez. Kadın devam eder:
– "Hatta bir gün ona; '**Bana bakasın efendi! Sen böyle yapıyorsun, ama dedikodular aldı başını gidiyor. Komşular kötü belleyecek seni, inan cenazen kalacak ortada' demiştim**"… O da '**Merak etme hanım, kimseye zahmet vermeyiz. Mezarımı bahçeye kazdım, oraya defnedersiniz**' demişti.
Ben de ona; ' **İyi de seni kim yıkasın, namazını kim kılsın, kim kaldırıp gömsün?**" dedim"
Padişah konuşmanın burasında çok heyecanlanır ve sorar:
– "**Peki o ne dedi**?"
– "**A oğul, dedim ya bizim bey bir tuhaftı. Önce uzun uzun güldü,** sonra da dedi ki; '**Allah büyüktür hatun, padişahın işi ne?**…"

PARANTEZ

Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
ve bir orman gibi kardeşçesine.

NAZIM HİKMET RAN

Hayatta her şey olabilirsin.
Mühim olan, hayat içerisinde
insan olabilmektir.

ŞEMS-İ TEBRİZİ

Allah insanı iddiasından vurur.

İSMET ÖZEL

Ey yaşam senin bu kadar değerli
oluşun ölüm sayesindedir.

SENECA

İnsan ne kadar yükselirse gönlü o
kadar alçalmalıdır.

CİCERO

Allah, ızdırabını çektirmediği şeyin,
nimetini vermez.

NECİP FAZIL KISAKÜREK

Ya bir yol bul , ya bir yol aç ya da yoldan
çekil.

KONFİÇYUS

İnsanın sözü "hikmet"
Bakışı "ibret"
Susması "ders" olmalıdır.

MEVLANA

Doğru söz etkili olabilir ama hiçbir söz,
vakitli bir suskunluk kadar etkili
olmamıştır.

M. TWAİN

Hiçbir ordu zamanı gelmiş bir düşünceye
karşı koyamaz.

VİCTOR HUGO

KASTAMONU GÖL ANADOLU LİSESİ KÜLTÜR EDEBİYAT VE SANAT DERGİSİ

Sahibi:Göl Anadolu Öğretmen Lisesi Adına Okul Müdürü İsmail Küçükkahveci
Danışman: Yalçın Ulupınar -Edebiyat Öğretmeni
Genel Yayın Yönetmeni: Ecem Nur Yüceer-11/E
Genel Koordinatör: İlknur Kuruhalil 10/E
Yayın Kurulu: Ecem Nur Yüceer 11/E-Ayşenur Alıcı11/E-İlknur Kuruhalil 10/E
İnceleme Kurulu: Yalçın Ulupınar -Edebiyat Öğretmeni,Şenol Danışman-Edebiyat öğretmeni.
Seçiçi Kurul: Ecem Nur Yüceer 11/E-Ayşenur Alıcı 11/E
Dizgi: Neslihan Bakırcı 11/E-Fatma Esecikoğlu- Ayşenur Alıcı 11/E- Ecem Nur Yüceer-11/E
Tasarım: Ecem Nur Yüceer-11/E- Ayşenur Alıcı 11/E-Yalçın Ulupınar-Edebiyat Öğretmeni

Hayal ettikçe yayımlanan bir dergidir.Özgün yazılarınızı, her türlü görüş, öneri ve isteğinizi anadolu37@gmail.com adresine gönderebilirsiniz.Yayınlanan yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.